

Vyzáblý pán

Záviš

Potkávám ho často v zastrčené ulici,
hadry na něm visí jako červ na udici.
Pomalu se šourá, lebku stále svěšenou,
lebku barvy namodralé, kůží taženou, roztřepanou.

Denně na rohu té zastrčené ulice,
vyzáblý pán zavzdychá čtyřikrát velice.
Vyzáblé ruce má podél těla svěšeny,
podél těla vyzáblého mastné haleny, nalezeny.

Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...

Jelikož jsem ještě nikdy předtím v životě,
neviděl tak vyzáblého pána na světě.
Notorickou touhou, slepou zvědavostí hnán,
pátral sem a slídlil co je zač snad ze všech stran, vyzáblý pán.

Po dvou letech pátrání sem nespál, nejedl,
kvůli tomu se na první stání rozvedl.
Po tom čase úmorném sem nakonec pojal plán,
ten spočíval v tom, že mnou byl jednou vyhledán, vyzáblý pán.

Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...

Co asi musel nést smutku, bídy horečné,
oslovil sem vyzáblého pána konečně.
Na otázku vyzáblosti rukou pokyn dal,
abych jeho kroky vyzáblé následoval, tak sem konal.

Sedli sme spolu na opuštěnou lavici,
nedočkavě patřil sem do vyzáblých lící.
Vyzáblým hlasem mně konečně byl důvod dán,
od porození je již pryč vyzáblý ten pán, já byl šokován.

Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...

Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...
Vyzáblý pán...